

Brațul Coțcarului țâșni, sfichiuindu-i fața cu lama pumnalului. Chloe făcu un salt înapoi, tocmai la timp. *M-o fi tăiat? Sângerez?*

— Brian! strigă ea din răputeri, știind că prietenul ei ar fi trebuit să apară.

Dar, ia stai, nu era cumva o neînțelegere? El o ajuta pe ea, sau pe Coțcar?

Brian își făcu apariția, stând în picioare, într-un unghi imposibil, pe parapet. Avea o înfățișare serioasă și-și ținea brațele încrucișate la piept.

— Cine? o întrebă, pe un ton solemn. Eu sau Alek?

— Ajută-mă! țipă Chloe, încercând să fugă de Coțcar.

— Provoci o mulțime de necazuri, îi zise Coțcarul, cu un zâmbet șters.

După care-i înfipse adânc în pântec un pumnal.

În timp ce cădea, îl văzu pe Alek venind în fugă și aruncându-se asupra lui Brian.

— Nu! urlă ea, când cei doi băieți se rostogoliră jos de pe pod.

Coțcarul zâmbi, cu fața atât de aproape de a ei, încât mirosul acru al răsuflării lui o învălui. Ridică din nou pumnalul, de această dată țintindu-i gâtul.

Unu

— Nu!

Chloe se trezi plină de transpirație și tremurând.

— A fost un vis, își zise cu voce tare, lăsându-și mușchii încordați să se cufunde la loc în moliciunea patului.

Se luptase cu Coțcarul ieri... și învinsese, dacă se poate spune așa. El căzuse de pe pod, când nu reușise Chloe să-l prindă de braț, iar acum el era cel care murise. Chloe era teafără. Alek și Brian trăiau, amândoi. Tot restul nu fusese decât un coșmar.

Camera era scăldată într-o liniștitoare lumină slabă, care putea să fie a zorilor, dar o *simțea*, cumva, că era de amurg. Nu se afla acasă: moliciunea proaspătă a așternuturilor și ciucurii catifelați ai păturii cu care o înfășurase cineva erau, categoric, străine casei King. Dar unde să fie? Încetul cu încetul, amintirile îi reveniră.

După luptă, Alek o luase acasă la el. Era rănit la picior, de una dintre steluțele zburătoare ale lui Brian. Brian pretinsese că încercase să-i oprească din fuga lor, ca nu cumva să se aventureze mai adânc pe teritoriul

apartținând Ordinului A Zecea Lamă, însă Chloe tot nu era convinsă că spusese adevărul... Luaseră un taxi; își aminti că privise pe geam și văzuse că erau pe pod, frumoasele lumini ale metropolei San Francisco rămânând în urma lor. Când se opriseră, în sfârșit, el o condusesse printr-o beznă de nepătruns spre o casă, unde-i întâmpinase cu un bun venit o femeie blondă și scundă, chiar dacă era în toiul nopții. Ea îi dusesse pe câteva coridoare înguste, și...

Chloe se ridică în capul oaselor, amintindu-și multe despre noaptea trecută.

Ceva trecuse pe lângă ei, pe unul dintre coridoare încă o înspăimânta pe Chloe, chiar și acum, când cuibărită la adăpost, într-un pat luxos.

Coridorul era întunecat și pustiu, însă deodată, ca o pământ, apăruse o fată cam de vârsta ei, parcă plutind în direcția opusă, tăcută ca o fantomă neagră. Ochii îi erau ca un cer în lumina palidă, verzi și înguști, ca de pisică. Sub părul negru și drept i se șteau două enorme vârful de urechi, ascuțite, negre, acoperite de blană. Dispară la fel de repede și de tăcută precum răsărise.

Chloe scosese un icnet și arătase spre ea, iar Alek dăduse ochii peste cap și-i explicase că fata-pisică nu era decât Kim, o arătare. Femeia cealaltă încuviințase, nu șalantă. Dar nici chiar această simplă explicație n-o făcuse pe Chloe să se simtă mai bine. Habar n-avea unde se afla, și nici cine erau oamenii aceștia la care o aduse Alek.

— Trec eu cât de curând, îi promisese el, după ce se opriseră în fața ușii.

— Pleacă de-aici, Alek, îl apostrofase femeia, cu dragă-lășenie, împingând-o pe Chloe în cameră.

Dintr-un anume motiv, tonul acela matern, draguț, runcitor, fusese cel care o ajutase pe Chloe să se lin nou în largul ei. Indiferent ce-ar fi fost, erau normali, cu principii normale.

Chloe putuse să vadă mare lucru în spațiul acela excepția unui pat încărcat cu o mie de perne. Se așeză pe el fără să mai pună întrebări.

Pe lângă ușor, îi zisese femeia, plescând din limbă și aruncându-l pe Chloe până la gât într-o pătură moale.

Chloe ar fi fost de istovită, Chloe nu reușise să se liniștească imediat, iar după ce ațipise, nu avusese parte de coșmaruri: se afla din nou pe podul Golden Gate când pe viață și pe moarte împotriva Coțcarului periculos — și mai psihopat — asasin al Ordinului A Zecea Lamă. Uneori, în visele ei, era prezent și lângă ea alături de ea și urmărindu-i mișcările, așa cum se luptau, sau luptând cot la cot cu ea. Alteori, Brian îl împingea, așa cum și făcuse... sau hăituind-o, făcuse ea. Chiar dacă totul chiar se întâmplase în fața ei încă nu i se părea adevărat. Și, totuși, era sigur că era trează, Chloe încă se simțea obosită și răspunsuri la întrebările care-i bântuiseră

eu? Ce rău i-am făcut eu vreodată

fusesse așezată lângă ea cât

milieu mare și pe ea

friptură rece și

și alte con-

ștepta

lângă

Chloe își
două felii de pâine
carne. Avu nevoie de
poate, de încă unul ca să
de Diet Coke. Pe urmă, scoase
care privi în jur speriată, însă
preajmă). Dintr-un motiv oarecare, nu
înfricoșată pe cât ar fi trebuit să fie. Avea bu
afla într-o cameră frumoasă și era la adăpost.
lucru, se cam simțea fericită.

Privi în jur: grinzile tavanului și scândurile dușume-
lei erau dintr-un lemn vechi, de culoare închisă, lăcuit
doar cât să nu se așeze praful, dar nu într-atât încât să
strălucească. Încăperea în sine era micuță, dar confort-
tabilă: într-un colț avea un covor persan cu un motiv
complicat în culori închise, iar deasupra lui fusese așe-
zat un fotoliu din catifea, puțin uzat. Pe spătarul aces-
tua era întinsă o altă pătură. Un lampadar demodat, cu
piciorul din marmură ușor crăpat și tija din alamă lu-
mina camera într-un portocaliu delicat, prin cele trei

becuri care imitau lumânările. Dacă ar fi avut bani — și
o casă care să se preteze — exact așa și-ar fi decorat ca-
mera și Chloe.

Se ridică de pe pat, se întinse și simți cum articulațiile
și mușchii își revin la locurile lor. *În sfârșit, sunt iar eu*
însămi. Își scoase telefonul mobil din buzunarul de la
spate și-l porni. Mai avea trei sferturi din capacitatea ba-
teriei. Nu-i lăsase nimeni vreun mesaj vocal, nici măcar
mama ei. *Înseamnă c-a înghițit toată chestia aia cu „Mă*
duc la Keira”, se gândi Chloe. O sună pe Amy și rămase
puțin surprinsă că prietena ei nu-i răspunse: atât Amy,
și Paul, fuseseră martori la întreaga nebunie de
Coțcarul, Alek, Brian și Chloe; n-ar fi trebuit să

?

sageriei vocale a lui Amy.

fon. Sunt bine. Stau la niște...

ând să găsească termenul

ai îndepărtați și prieteni. Nu

fonul închis o vreme. Să econo-

să știi că sunt în siguranță, și-o să

te sun

Îi lăsa ap... mesaj mamei ei, care nu era acasă.

— Bună, o să mai stau ceva timp cu Keira...

Auzi tăcănitul demodatelor țocuri înalte pe coridorul
din dreptul camerei sale, sunetul crescând în intensitate,
semn că persoana respectivă se apropia.

— Ăăă... te pup. Și... ăăă... te sun eu mai târziu... îmi închid telefonul. OK, pa.

Își închise la repezeală telefonul și-l puse deoparte. După doar câteva clipe, în cadrul ușii își făcu apariția o femeie care tocmai încheia o conversație purtată, jumătate în rusă și jumătate în engleză, la un telefon mobil miniatural, de care atârnavă mai multe amulete. Chloe avu nevoie de o secundă în plus ca să-și dea seama că era aceeași femeie din seara trecută, care o condusesese în cameră, doar că era acum îmbrăcată mai oficial.

— Da, zicea femeia. Două duzini. Și mulțumește-i din partea mea lui Ernest pentru stilourile vișinii. Copiilor le plac la nebunie. *Spasiba*.

Închise telefonul și-i adresă lui Chloe un zâmbet oboșit.

— Câteodată mă simt mai degrabă ca un director de departament, decât ca președintele micii mele firme. Cum te simți?

— Ăăă... foarte bine, mulțumesc...

Îi venea greu să-și dea seama ce vârstă avea femeia: avea un corp perfect, gen Clopoțița, micuț, dar cu forme bine conturate, cu o talie minusculă și gambe uluitoare, scoase în evidență de tocurile cui care păreau să aibă cincisprezece centimetri. Avea părul scurt, blond ca de zână, și ochi negri. Sacoul și fusta care-i alcătuiau costumul erau un pic cam stridente pentru gustul lui Chloe, însă evident scumpe. Și totuși, mai era ceva anume la ea... felul în care-și ținea capul, cum privea fără să

clipească, sau acel miros pe care Chloe nu reușea să-l identifice...

În schimb, își dădea seama că era la fel ca ea: femeie-pisică.

— Eu sunt Olga Chetobar, se prezintă femeia, întinzându-i o mână cu unghii lungi, perfect manichiurate. De vârful uneia dintre ele atârna o mică amuletă din aur. Sunt președintele departamentului, în fine, noi îl numim de „resurse umane”, de la Firebird. Noi îi găsim și-i salvăm pe, hai să zicem, *rătăciți*, și-i aducem acasă.

— Acasă?

— Serghei o să-ți explice... e foarte nerăbdător să te cunoască, îi răspunse Olga, verificându-și din nou ecranul telefonului mobil.

— Mulțumesc pentru... ăăă... prânz, zise Chloe, întrebându-se în gând dacă ar fi o dovadă de nepolitețe să se intereseze în legătură cu un duș, haine curate, sau luarea legăturii cu mama ei.

— Nu te obișnuiești cu asta, îi atrase atenția femeia, zâmbindu-i cu căldură. Pe-aici, obișnuim să mâncăm toți împreună. Curând, o să stai și tu la masă cu noi.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă... chiar e grozav aici... dar când aş putea să plec la mine acasă? Cred că mama o să-nceapă să-și facă griji.

Olga o opri, ridicând o mână.

— Se ocupă Serghei de asta. Mama ta va fi informată că ai fost martoră la un incident posibil mortal — ceea ce ai și fost — și că te afli sub protecția poliției. Sau a

autorităților federale. Poate chiar i-o fi spus deja. Nu cunosc amănuntele; totuși, oamenii lui fac totdeauna treabă bună. Acum, hai cu mine, zise deodată, privindu-și ceasul, unul scump, cu aur și diamante. Ești așteptată.

Chloe își vârî picioarele în pantofii ei Saucony fără să le mai lege șireturile și ieși din cameră în urma Olgăi. Merseră de-a lungul unui coridor strâmt și slab luminat, posibil același din seara precedentă. La lumina zilei, observă că pereții erau împodobiți cu o imitație de hârtie veche cu șiruri de trandafiri mici și diferite alte desene, și că podeaua era alcătuită din bucățele de lemn de culori diferite.

— Îmi cer scuze că te-am instalat, practic, în pod, îi zise Olga peste umăr, în timp ce picioarele ei miciute se îndreptau cu iuțeală spre o scară îngustă. Am fost cam nepregătiți și ne-am închipuit că, pentru o vreme, n-o să te deranjeze. În timpul zilelor lucrătoare, aici se cam face aglomerație și gălăgie.

Chloe fu nevoită să se forțeze ca s-o prindă din urmă, practic prăvălindu-se pe două șiruri de trepte înguste, montate în jurul unui ax central.

— Dar ce *este* aici?

— Firebird Properties L.L.C., îi răspunse Olga, cu vioiciune și mândrie, privindu-și din nou ceasul. O companie imobiliară și de marketing. În principal, ne ocupăm de investiții și comerț cu proprietăți, mai puțin de construcții de locuințe.

Cât timp îi dădu răspunsul, Olga zbură de pe scară și ajunse la jumătatea unui alt coridor: Chloe fu obligată să alerge ca să țină pasul. Era o zonă mult mai modernă, cu podeaua acoperită dintr-un perete în celălalt cu mochetă cenușie și reproduceri de artă înrămate pe pereții vopsiți.

— Construcții de locuințe? Comerț? Ce...?

Deodată, Chloe se opri brusc în dreptul unei ferestre mari, din stânga ei, care dezvăluia o priveliște impresionantă. Făcu ochii mari și privi afară.

Erau la primul etaj, iar cel dintâi lucru care-i sări în ochi fu enorma peluză care se întindea până la șosea. Când își lipi fața de geam și privi drept în jos, zări o fântână înconjurată de o alee circulară, din pietriș, care se întindea mai departe de-a lungul unei margini a peluzei, la vale, spre șosea. Acolo, la capătul ei, după cum intui Chloe, ar putea să fie o poartă.

— Asta-i casa aia, rosti ea, încet.

— Care casă? o întrebă Olga, întorcându-se să privească la rândul ei.

— Cea pe care mi-a arătat-o Alek. Când mă simțeam deprimată. M-a dus cu mașina undeva, în apropiere de Sausalito, și mi-a arătat casa asta extraordinară...

Fusese o zi ieșită din comun. Cearta cu Amy, automobilul pe care-l furase Alek din parcarele elevilor din anii mari, felul în care-i plăcea lui Alek să „prindă aer” pe colinele din San Francisco, evadarea din oraș, ca să vadă conacul acesta enorm și vechi. Văzut din exterior, era

numai piatră și marmură, și tot atât de impresionant ca un muzeu.

Iar acum, ea era înăuntru.

— Alek te-a adus încoace? o întrebă Olga, ușor amuzată.

— Am crezut că e casa cuiva, zise Chloe. *A cuiva bogat de-a binelea*, adăugă, deși nu și cu voce tare.

— Este. Dar câțiva dintre noi locuim permanent aici, în afara lui Serghei. Eu, Kim, plus Ivan și Simone. În același timp, însă, e și sediul companiei Firebird, și al oamenilor noștri... Câteodată, e important să nu le stai altora în cale, iar aici e cu certitudine un loc la fel de drăguț ca oricare. Mai drăguț, chiar, adăugă femeia, pe un ton meditativ și fără vreun zâmbet pe buze, cu toate că ochii îi erau plini de veselie.

Chloe nu reușea să-și dea seama dacă lipsa aceasta de expresie facială era o caracteristică a rușilor, sau a oamenilor-pisici.

— Adică e un loc în care...

— O să-ți explice *Serghei*, o întrerupse Olga, făcându-i un semn muștrător cu degetul, după care se întoarse și-și reluă țâcănitul tocurilor. Hai! îi zise, pe un ton poruncitor.

Chloe o urmă.

În acea parte a clădirii erau birouri, precum și oameni adevărați, ceea ce-i cam amintea lui Chloe de contabilul mamei, sau de dentistul ei, care lucrau amândoi în case în stil italian, restaurate după specificul

secolului al nouăsprezecelea. Când era mai micuță, Chloe credea că sunt conace — erau mai mari decât casa ei, a lui Amy și a lui Paul, luate la un loc — și tot pome-nea despre asta fără rețineri, stânjenindu-și al naibii de rău mama.

— El cine e? se interesă Chloe, după ce se trase deo-parte ca să-i facă loc unei alte persoane.

Era vorba despre un tânăr cu înfățișare sobră și ochi căprui, care-i adresase un zâmbet fugar în timp ce se strecurase pe lângă ea.

— E Igor, directorul de vânzări.

Olga o conduse pe Chloe printr-un hol cu aranjamente florale proaspete și costisitoare, și tablouri originale. Avu un schimb vijelios de replici în limba rusă cu o fată îmbrăcată într-un tricou țipător, cu ștrasuri, după care o duse pe Chloe spre o ușă întredeschisă, din lemn de mahon. Pe ea era fixată o frumoasă plăcuță din alamă, având înscris numele *Serghei*. Într-un fel, lui Chloe parcă-i amintea de un sicriu.

Olga ciocăni în ușă și apoi intră, făcându-i semn lui Chloe s-o urmeze.

Era un cabinet mare, frumos aranjat, a cărui principală piesă de mobilier o reprezenta un *enorm* birou, dintr-un lemn de culoare închisă, așezat în dreptul unei ferestre boltite, cu nișă, acoperite de draperii dintr-o catifea verde-închis. La birou era așezat un bărbat care, la prima vedere, părea masiv, dar nu era chiar așa în realitate. Avea corpul cât se poate de pătrășos: lat și scund; la

fel îi arăta și capul. Sub ochi se vedeau câteva cute, nu tocmai cearcăne, însă părea genul de bărbat care devine tot mai chipeș odată cu înaintarea în vârstă. Ochiul de un albastru-deschis îi erau umbriți de sprâncene enorme, portocaliu-argintii, ca două omizi.

Își ridică privirea de pe teancul de hârtii din mână.

— *Tu trebuie să fii Chloe!* exclamă vesel, cu o voce ca tunetul, azvârlind hârtiile pe birou și sărind în picioare.

Ajunse de cealaltă parte a biroului în câțiva pași scurți, dar energici, apropiindu-se de ea ca o locomotivă cu aburi, cu brațele larg desfăcute.

Oricât ar fi fost el de mătăhălos, costumul pe care-l purta îi venea perfect, era imaculat și, ca totul de pe-aici, scump.

— Bun venit *acasă*, pisicuțo! strigă el, cuprinzându-o pe Chloe într-o îmbrățișare zdravănă. Încă una, revenită *acasă*! Încă un puișor de pasăre întors la cuib!

O sărută pe amândoi obraji, după care o îndepărtă la o lungime de braț. Era într-atât de puternic, și prezența lui atât de impunătoare, încât Chloe avu impresia că e manevrată ca o marionetă, fiind prea năucită ca să mai opună rezistență.

— Dă-mi voie să te văd!

Îi privi concentrat ochii și chipul, studiind-o. După câteva clipe, îi apărură o umbră de dezamăgire, pe care însă încercă s-o ascundă cu un zâmbet.

— Ei bine, nu semeni cu nimeni dintre cei pe care-i cunosc... dar asta e chiar și mai bine. O față nouă ne

prinde bine pe-aici, adăugă, dându-i părul pe spate cu un gest părintesc. Și mai ești și drăguță! constată, chicotind. E clar că suntem norocoși să te avem printre noi. Eu sunt Serghei Shaddar, conducătorul Semeției. Și cât se poate de încântat că ai intrat în rândurile noastre.

Conducătorul Semeției? Serghei Shaddar? Dintr-odată, i se făcu lumină în minte: *Serghei*, ruda îndepărtată a lui Alek, cel care nu-i ajutase familia să emigreze. Proprietarul conacului în care-o adusese Alek. Al conacului acestuia. Totul se lega.

— I-am trimis dosarul la departament, zise încetișor Olga.

— Analize de sânge?

Femeia scutură din cap.

— Nu e necesar, decât dacă descoperim vreun soi de punct de plecare probabil.

— Păcat. Mie îmi place activitatea științifică, îi mărturisi Serghei lui Chloe, zâmbindu-i. E atât de modernă! O picătură de sânge, și știm cine-ți sunt părinții! Asta, în cazul în care am reuși să dăm de urma lor. Sunt atât de mulți orfani! adăugă el, întristat. Prea puține familii rămase întregi.

— Mă scuzați? zise Chloe, străduindu-se să înțeleagă despre ce anume tot vorbea el acolo.

— Eu plec, anunță Olga, salutându-l cu o înclinare — aproape respectuoasă — a capului pe Serghei și retrăgându-se de-a-ndăratelea, astfel încât să fie tot timpul cu fața spre el.